

Ἐρ.—Ὁ κρίνων ἐαυτὸν ἀδικούμενον ἐκ τῶν ἀποφάσεων τῶν μνησθέντων πολιτικῶν καὶ ποινικῶν δικαστηρίων δὲν δύναται νὰ καταφύγῃ εἰς ἄλλην δικαστικὴν ἐξουσίαν;

Ἀπ.—Μόνον ὅταν ὁ δικαζόμενος κρίνῃ ὅτι δὲν ἐφηρμόσθη ἀκριβῶς ὁ νόμος, δύναται νὰ καταφύγῃ εἰς δικαστήριον ἀνώτατον, καλούμενον Ἄρειος Πάγος, τὸ ὁποῖον ἔχει ἔργον νὰ ἐξετάξῃ τὸ νόμιμον τῆς ἀποφάσεως· καὶ ἂν κρίνῃ ὅτι ὁ νόμος δὲν ἐφηρμόσθη ἀκριβῶς, παραπέμπει συνήθως τὴν δίκην ἐκ νέου εἰς δικαστήριον ὁμοβάθμιον τοῦ δικάσαντος.

Ἐρ.—Ἀπαντὰ τὰ ἐν τῇ πολιτείᾳ ἄτομα ὑπάγονται εἰς τὰ ἀνωτέρω πολιτικὰ καὶ ποινικὰ δικαστήρια;

Ἀπ.—Ἐξαιρέσεις ὑπάρχει, ὡς πρὸς μὲν τὰ πολιτικὰ δικαστήρια, ἰδίως διὰ τὰς ἐμπορικὰς συναλλαγὰς, ὑπαγομένους εἰς εἰδικὸν δικαστήριον, καλούμενον ἐμποροδικεῖον· ὡς πρὸς δὲ τὰ ποινικὰ, πρὸ πάντων μὲν διὰ τοὺς στρατιωτικούς καὶ ναυτικούς τῆς πολιτείας, ὑπαγομένους εἰς εἰδικὰ δικαστήρια ποινικὰ, καλούμενα ναυτοδικεῖα καὶ στρατοδικεῖα, καὶ διὰ τοὺς ὑπουργοὺς τοῦ κράτους, ὑπαγομένους εἰς δικαστήριον συγκροτούμενον διὰ κληρώσεως ἐκ μελῶν τῶν ἀνωτάτων δικαστηρίων τοῦ κράτους, παρ' ᾧ τὴν θέσιν τοῦ εἰσαγγελέως ἔχει ἡ Βουλὴ· ἐν μέρει δὲ καὶ διὰ τοὺς λοιποὺς ὑπαλλήλους τοῦ κράτους.

Ἐρ.—Πῶς διαιρεῖται διοικητικῶς τὸ βασιλείον;

Ἀπ.—Κατὰ νομοὺς, ἐπαρχίας καὶ δήμους· ἐν ἑκάστη δὲ τῶν ὑποδιαίρεσεων τούτων ἡ κεντρικὴ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία ἔχει ὡς ὄργανά τοὺς νομάρχας, ἐπάρχους καὶ δημάρχους.

Ἐρ.—Ἡ κυβέρνησις διορίζει καὶ τὰς τρεῖς ταύτας τάξεις τῶν ὑπαλλήλων;

Ἀπ.—Ὅχι· ἡ κυβέρνησις διορίζει μόνον τοὺς νομάρχας καὶ τοὺς ἐπάρχους· ὁ δὲ δήμαρχος, ὡς καὶ τὸ περὶ αὐτὸν δημοτικὸν συμβούλιον, ἐκλέγονται κατ' εὐθείαν ὑπὸ τῶν δημοτῶν διὰ ψήφοφονίας.

Ἐρ.—Πόσους νομοὺς, πόσας ἐπαρχίας καὶ πόσους δήμους περιλαμβάνει ἡ Ἑλλάς;

Ἀπ.—13 νομοὺς, 59 ἐπαρχίας καὶ 351 δήμους.

**Ἐπιτὰ συνέχεια.*

ΠΩΣ ΤΡΕΦΟΜΕΘΑ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἡ χεῖρ.

Συνέχεια· ἰδί σελ. 2.

Ἐν Ἀθῆναις, ὅθεν σοῦ γράφω, ὅταν θέλῃ τις ν' ἀπολαύσῃ διὰ μιᾶς τὸ θέαμα ὀλοκλήρου τῆς πόλεως ἢ καὶ τῆς ἀττικῆς πεδιάδος, ἀναβαίνει εἰς μέρος ὑψηλόν, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Λυκαβητοῦ παραδείγματος χάριν, ἢ ἀκόμη καλλίτερα εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ ἐκεῖθεν ἐκτείνει τὸ βλέμμα του εἰς τὸ ὄραϊον πανόραμα, τὸ ὁποῖον ἐξαπλου-

ται ἐνώπιόν του. Ἐκεῖθεν βλέπει ἐμπρὸς του, εὐθὺς ὑπὸ τοὺς πόδας του, τὴν πόλιν ὀλόκληρον καὶ τὰς οἰκοδομὰς τῆς, δεξιᾷ τὴν φαλακρὰν βᾶχιν τοῦ Ὑμηττοῦ, καὶ παρέκει τὸ Πεντελικόν· εἰς τὸ βάθος, ἀπέναντί του, τὴν καταπράσινον ἐξοχὴν τῶν Πατησίων, καὶ βαθύτερον τὰς κυανὰς κορυφὰς τοῦ Πάρνηθος· ὀλίγον παρακάτω ἐπὶ τῆς πεδιάδος ἐξαπλούμενον τὸν ἐλαιῶνα, καὶ πρὸς τ' ἀριστερᾷ του τὸν Πειραιᾶ, καὶ παρέκει τὸ Φάληρον. Τὰ βλέπει τοιουτοτρόπως ὅλα διὰ μιᾶς, καὶ δύναται κατόπιν καταβαίνειν νὰ τὰ ἀναζητήσῃ εὐκόλως ἐν πρὸς ἕν.

Οὕτω καὶ ἐγὼ εἰς τὴν τελευταίαν μου ἐπιστολὴν σὲ ἀνεβίβασα εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ, — ἡ τῆς Ἀκροπόλεως ἄς εἴπωμεν καλλίτερα· ἐδυσκολεύθης ἴσως ὀλίγον εἰς τὴν ἀνάβασιν, εἶδες ὅμως ἀπὸ ὑψηλοῦ πόσα καὶ ποῖα μέρη ἔχομεν νὰ ἐπισκεφθῶμεν· τὴν ἀναβαίνουμεν, ἂν θέλῃς, διὰ νὰ ἐξετάσωμεν τὰ πράγματα ἐν καθ' ἕν. Τὸ ἔργον μας εἶνε πλέον εὐκόλον.

Ἄς ἀρχίσωμεν δὲ ἀπὸ τὴν ἀρχῆν.

Στοιχηματίζω ὅτι περιμένεις νὰ ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὸ στόμα.

Ὀλίγην ὑπομονὴν, παρακαλῶ.

Προηγεῖται ἄλλο πρᾶγμα, καὶ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ τόσο συχνὰ τὸ μεταχειρίζεσαι, ὥστε οὐδέποτε τὸ ἐσυλλογίσθης, εἶμαι βέβαιος.

Δὲν ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ κανεὶς στόμα, διὰ νὰ φάγῃ. Πρέπει, πρὸ πάντων, νὰ θέσῃ ἐντὸς τοῦ στόματος τὸ φαγητόν· δὲν ἤξεύρω δὲ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, τί θὰ ἔκαμνες εἰς τὴν τράπεζαν, ἂν δὲν εἶχες χεῖρας.

Πρῶτον πρᾶγμα ἐπομένως, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν, εἶνε ἡ χεῖρ.

Δὲν θὰ σοῦ τὴν περιγράψω, διότι γνωρίζεις βεβαίως πῶς εἶνε ἡ χεῖρ σου. Ὁ, τι ὅμως δὲν γνωρίζεις, διότι ποτὲ ἴσως δὲν τὸ ἐσυλλογίσθης, εἶνε πῶς καὶ διατὶ ἡ χεῖρ σου εἶνε ὄργανον πολὺ πλέον εὐχρηστον ἀπὸ τὸν πόδα τῆς γαλῆς, ἐν παραδείγματι, ὅστις εἶνε καὶ αὐτὸς μέρος τῆς ἰδικῆς τῆς μηχανῆς, καὶ τῆς χρησιμεύει νὰ συλλαμβάνῃ τοὺς ποντικούς.

Μεταξὺ τῶν πέντε σου δακτύλων εἶνε εἷς, ὁ χονδρότερος—ὀνομαζόμενος ἀντίχειρ,—ὅστις εὐρίσκεται παράμερα οὕτως εἰπεῖν καὶ χωρισμένος ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Κύτταξέ τον μὲ σεβασμὸν· εἰς αὐτὰ τὰ δύο μικρὰ κόκκαλα, τὰ σκεπασμένα μὲ ὀλίγον κρέας, χρεωστεῖ ὁ ἄνθρωπος ἐν μέρος τῆς φυσικῆς του ὑπεροχῆς ἀπέναντι τῶν ἄλλων ζῶων. Εἶνε εἷς τῶν καλλιτέρων ὑπηρετῶν, ἐν τῶν ὀριαιοτέρων δώρων, ἀπ' ὅσα ἔδωκεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν ἄνθρωπον. Χωρὶς τὸν ἀντίχειρα, τὰ τρία τέταρτα—τοῦλάχιστον—τῶν ἀνθρωπίνων τεχνῶν δὲν θὰ ὑπῆρχον, καὶ αὐτὴ δὲ ἡ πρώτη καὶ ἀναγκασιότατη τέχνη, τοῦ νὰ φέρωμεν τὸ φαγητόν ἔχει μόνον εἰς τὸ στόμα μας, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸ ἀπλῶς τὸ πινάκιον,

θά ἀπάντα μεγάλας δυσκολίας, τὰς ὁποίας οὐδὲ κἀν φαντάζεσαι.

Παρατήρησες, ὅταν θέλῃς νὰ πιάσῃς τίποτε, πῶς ὁ ἀντίχειρ πηγαίνει πάντοτε ἔμπρὸς, αὐτὸς ὁ μόνος ἐξ ἑνὸς μέρους καὶ ὅλοι σου οἱ λοιποὶ δακτύλοι ἀπὸ τὸ ἄλλο; Ἄν ὁ ἀντίχειρ δὲν συμπράξῃ, δὲν ἤξεύρεις τί νὰ κάμῃς τὴν χεῖρά σου. Προσπάθησε δὲ, διὰ νὰ δοκιμάσῃς, νὰ φάγῃς ἐν μόνον πινάκιον φαγητοῦ χωρὶς νὰ μεταχειρισθῇς τὸν ἀντίχειρα, καὶ θὰ ἰδῇς πόσον ὥραν θὰ κάμῃς καὶ πόσον θὰ ὑποφέρῃς. Ὁ ἀντίχειρ εἶνε τοιοῦτοτρόπως τοποθετημένος, ὥστε δύναται νὰ εὐρεθῇ ἀντικρῶ ὅλων τῶν ἄλλων δακτύλων, κατὰ τὴν ἀνάγκην δι' αὐτοῦ δυνάμεθα νὰ συλλάβωμεν ἀσφαλῶς καὶ σφικτὰ ὅ,τι δῆποτε πρᾶγμα, μικρὸν ἢ μεγαλειότερον. Εἶνε δὲ τελεία ἡ χεῖρ μας, χάρις εἰς τὴν ὥραιαν αὐτὴν τοποθέτησιν τοῦ ἀντίχειρος, ἣτις δὲν ὑπάρχει εἰς τὰ ἄλλα ζῶα, ἐκτὸς μόνον τοῦ πιθήκου, τοῦ πλησιεστέρου συγγενοῦς μας.

Δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἐπίσης διαφέρει ἡ χεῖρ μας ἀπὸ τὸν πόδα μας καὶ ἀπὸ τοὺς πόδας τῶν ζῶων. Ὁ ποὺς μας, τοῦ ὁποίου προορισμὸς δὲν εἶνε θεβαίως νὰ συνάξῃ μῆλα καὶ νὰ κρατῇ περόνιον, ἔχει ἐπίσης πέντε δακτύλους· ἀλλ' ὁ χονδρότερος ἐξ αὐτῶν δὲν δύναται νὰ τοποθετηθῇ ἀντικρῶ τῶν ἄλλων· δι' αὐτὸ δὲν εἶνε ἀντίχειρ, καὶ δι' αὐτὸ ὁ ποὺς μας δὲν εἶνε χεῖρ. Ὁ πίθηκος ἔχει τέσσαρας ἀντίχειρας, διότι καὶ οἱ πόδες του εἶνε χεῖρες· ἠσύχασε ὅμως· δὲν εἶνε διὰ τοῦτο καὶ ἀνώτερός μας.

Βλέπεις λοιπὸν, ὅτι ἀναγκαῖον ἦτο, πρὶν φθάσωμεν εἰς τὸ στόμα, νὰ ἀσχοληθῶμεν ὀλίγον περὶ τῆς χειρὸς, ἣτις εἶνε προμηθευτὴς τοῦ στόματος.

Καὶ ὅμως φρονεῖς ἕως ἀκόμη — πολὺ τὸ φοβῶμαι, — ὅτι, ἂν σοῦ ἔλειπον ἑξαφνα αἱ χεῖρές σου, δὲν θ' ἀπέθνησκας δι' αὐτὸ τῆς πείνης. Ἀημονεῖς δὲ θεβαίως, ἂν τὸ φρονῆς, μικρὰν τινα λεπτομέρειαν, ἀξίαν ὅμως πολλῆς προσοχῆς, ὅτι δηλαδὴ ἀπὸ τὸ ἐν ἄκρον τοῦ κόσμου ἕως εἰς τὸ ἄλλο, ἄπειροι χεῖρες ἐργάζονται διὰ νὰ σοῦ ἐτοιμάσουν τροφήν.

Καὶ χωρὶς νὰ ζητῶμεν ἄλλα παραδείγματα, γνωρίζεις πόσαι χεῖρες ἐκινήθησαν καὶ εἰργάσθησαν διὰ νὰ πίνῃς σὺ τὸ πρῶτὸν τὸν καφέν σου; Ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ μαύρου, ὅστις συνέλεξε τὸν καφέν, ἕως εἰς τὴν χεῖρα τῆς ὑπηρετρίας ἣτις τὸν ἄλεσε, ἄπειροι χεῖρες εἰργάσθησαν διὰ σέ. Ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ γεωργοῦ, ὅστις ἔσπειρε τὸν σίτον, καὶ τοῦ μυλωτροῦ ὅστις τὸν μετέβαλεν εἰς ἄλευρον, μέχρι τῆς χειρὸς τοῦ ἄρτοποιοῦ, ὅστις κατεσκεύασε τὸν μικρὸν ἐκείνον καὶ λευκὸν ἄρτον, πόσαι χεῖρες ἠσχολήθησαν διὰ νὰ ἐτοιμάσουν τὸ βούτημά σου!

Καὶ ἡ χεῖρ τῆς γαλακτοπώλιδος, ἣτις ἀμέλγει τὸ γάλα; Καὶ ἡ χεῖρ τοῦ σακχαροποιοῦ, ὅστις

μεταβάλλει τὸ σακχαροκάλαμον εἰς τοὺς λευκοὺς ἐκείνους βάλους τῆς σακχάρους; Καὶ τόσαι ἄλλαι χεῖρες, τὰς ὁποίας θὰ ἐχρειαζόμεν ὥρας δλοκληροῦς διὰ ν' ἀπαριθμήσω; Καὶ τέλος πάντων ἡ χεῖρ ἐκείνη, ἣτις συναθροίζει διὰ σέ τὰ προϊόντα τῆς ἐργασίας ὅλων τῶν ἄλλων, ἡ προσφιλες χεῖρ τῆς μητρὸς σου, ἡ πάντοτε ἀγρυπνος καὶ δραστήριος, ἣτις πολλάκις ἀντικαθιστᾷ τὴν ἰδικήν σου, ὅταν ἦνε αὐτὴ ἀδέξιος ἢ ἀκνηρά;

Ὅλαι αὐταὶ αἱ χεῖρες ἐργάζονται διὰ σέ, καὶ ἐννοεῖς θεβαίως τώρα, ὅτι ἐν ἀνάγκῃ, χωρὶς νὰ πάθῃ ὁ στόμαχός σου τίποτε, δύνασαι νὰ στερηθῇς τὰς δύο μικρὰς σου χεῖρας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἤξεύρουσιν ἀκόμη τίποτε νὰ κάμουν, μολονότι ἔχουν ἀντίχειρας. Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε δύσκολον, ἀφοῦ ὀλόκληρον στρατεύμα χειρῶν ἐργάζεται διὰ νὰ προμηθεύῃ τροφήν εἰς τὸ μικρὸν σου στόμα.

Ἄλλὰ κόψε ἑξαφνα τοὺς δύο ἐμπροσθίους πόδας τῆς γαλῆς σου, ἢ ὑπόθεσε διὰ μίαν στιγμήν ὅτι δὲν τοὺς ἔχει πλέον, καὶ μέτρησε πόσους ποντικούς θὰ συλλάβῃ ἐντὸς τῆς ἡμέρας. Κανένα, ἐννοεῖται· θὰ φάγημὲν καὶ αὐτὴ τὴν τροφήν της, καὶ δὲν θ' ἀποθάνῃ τῆς πείνης· ἀλλὰ τὴν τροφήν της αὐτὴν τὴν ἔκαμαν ἄλλοι, ὅπως ἄλλοι ἐτοίμασαν τὸν καφέν σου.

Βλέπεις λοιπὸν, ὅτι οὕτως ἢ ἄλλως ἔχεις ἀνάγκην χειρῶν διὰ νὰ φάγῃς. Συλλαμβάνεις εὐμορφα εὐμορφα, μεταξὺ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ λιχανοῦ, τὸ μικρὸν ἐκεῖνο λευκὸν τεμάχιον ἄρτου, τὸ βουτᾶς εἰς τὸν καφέν σου, ἀνοίγεις τὸ στόμα σου, καὶ . . . κατευθύνει! Μίαν στιγμήν ὅμως, παρακαλῶ. Ἄς σταθῶμεν ὀλίγον.

Τὸ στόμα εἶνε ἡ θύρα τῆς εἰσόδου. Ἄλλὰ πᾶσα θύρα καθὼς πρέπει ἔχει θυρωρόν. Καθῆκον δὲ τοῦ θυρωροῦ, ὅστις γνωρίζει τὸ ἔργον του, εἶνε νὰ ἐρωτᾷ τοὺς προσερχομένους ποῖοι εἶνε, τί θέλουσι, καὶ νὰ τοὺς ἐμποδίζῃ τὴν εἰσόδον, ὅταν τὸ ἐξωτερικὸν τῶν δὲν τοῦ ἀρέσει. Μᾶς χρειάζεται λοιπὸν καὶ εἰς τὸ στόμα θυρωρός, καὶ τὸν θυρωρόν αὐτὸν τὸν ἔχομεν, δόξα τῷ Θεῷ. Τὸν γνωρίζεις;

Οὐδὲ κἀν τὸν συλλογίζεσαι, εἶμαι θεβαίως. Πρὸς τιμωρίαν σου, δὲν σοῦ τὸν λέγω σήμερον, καὶ σὲ ἀφίνω νὰ σκεφθῇς μέχρι τῆς προσεχούσας ἐπιστολῆς.

Ἔπεται συνέχεια.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ.

Κατ' ἀρχαίαν συνήθειαν ὅλοι οἱ πρίγκηπες τῆς βασιλικῆς αἰκογενείας τῆς Πρωσσίας μανθάνουσι μίαν τινὰ τέχνην. Ὁ πρίγκηψ Φρεδερίκος Γουλιέλμος, ὁ δόξασθεις ἐν τῷ τελευταίῳ γαλλογερμανικῷ πολέμῳ, ἐδιδάχθη τὴν τέχνην τοῦ στοιχειοθετοῦ εἰς τὸ ἐν Βερολίῳ τυπογραφεῖον τοῦ κ. Ἄνελ.